

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **město Krnov**, se sídlem Hlavní náměstí 1, Krnov, zastoupen Mgr. Josefem Tobiáškem, advokátem se sídlem Hlavní náměstí 1a, Krnov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2015, č. j. 8645/15/5000-10470-702394, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 7. 2017, č. j. 22 Af 34/2015 – 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti

III. Žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj (dále též „ministerstvo“) ze dne 14. 8. 2009 byla žalobci poskytnuta dotace ve výši 7.870.000 Kč na realizaci záměru *Výstavba lokální infrastruktury Krnov-kasárna*. Dne 21. 11. 2013 podalo ministerstvo u Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) podnět k zahájení řízení ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně žalobcem. Na základě tohoto podnětu zahájil

správce daně u žalobce daňovou kontrolu, která dne 21. 8. 2014 vyústila ve vydání platebního výměru č. 217/2014 na odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši poskytnuté dotace, tj. 7.870.000 Kč, spolu s penále ve výši 1 promile z této částky za každý den prodlení od 18. 9. 2009. Platební výměr napadl žalobce odvoláním. Rozhodnutím ze dne 20. 3. 2015 žalovaný odvolání žalobce zamítl a platební výměr potvrdil.

[2] Žalobce se dále bránil žalobou, jíž krajský soud vyhověl a v záhlaví specifikovaným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil. Za zásadní považoval zodpovězení otázky, nakolik závažné bylo zjištěné porušení podmínek poskytnutí dotace. K tomu uvedl, že podmínkou dotace bylo mimo jiné prokázání splnění termínu realizace projektu do 31. 12. 2009. Tuto podmínku však žalobce nesplnil. Dílo sice převzal již 30. 11. 2009, žádost o vydání kolaudačního souhlasu však podal opožděně, v březnu roku 2010. Předmětná podmínka byla sjednána jako závazná a její porušení proto mělo být sankcionováno odvodem za porušení rozpočtové kázně ve výši, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň. Krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že porušení podmínek dotace je třeba posuzovat s ohledem na dodržení účelu poskytnutí dotace. Za závažné porušení podmínek pak lze považovat pouze takové porušení, jímž došlo k neoprávněnému nakládání s poskytnutými prostředky. Nepostačí tedy, že je jako závažné smluvní strany sjednaly v dotačních podmínkách. V posuzovaném případě žalobce sice porušil podmínky dotace tím, že o vydání kolaudačního souhlasu požádal opožděně, to ale samo o sobě neodůvodňuje stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši poskytnuté dotace, neboť účel dotace tím nebyl dotčen. Dotace byla poskytnuta na výstavbu lokální infrastruktury, k čemuž také posloužila. Samotná skutečnost, že žádost o vydání kolaudačního souhlasu byla podána se zpožděním (byť stavba byla dokončená a způsobilá k užívání), na tom nemůže nic změnit.

[3] Vady napadeného rozhodnutí žalovaného soud shledal i ve vztahu k posouzení jednání žalobce při zadávání veřejné zakázky na předmětný projekt. K tomu uvedl, že žalobce s vybraným uchazečem uzavřel smlouvu o dílo, k níž dále uzavřel dva dodatky, na jejichž základě došlo k navýšení původní ceny zakázky o 26 %. Žalovaný dospěl k závěru, že se jednalo o vícepráce, přičemž jejich nezahrnutím do původní nabídky došlo ke zvýhodnění vybraného uchazeče. Tento závěr označil krajský soud za nepřezkoumatelný, neboť žalovaný se vůbec nezabýval povahou dalších prací ve vztahu k původní zakázce. V rozsudku ze dne 28. 11. 2012, č. j. 1 Afs 23/2012 – 102, Nejvyšší správní soud dovodil, že v obdobných případech musí správní orgán posoudit, zda jsou další práce oddělitelné nebo neoddělitelné od původní zakázky a zda jejich potřeba vznikla v důsledku objektivně nepředvídaných okolností. Takto se však v daném případě nestalo a závěry žalovaného proto nemohou obstát.

[4] V neposlední řadě soud přisvědčil též žalobní námitce týkající se porušení povinnosti podání finančního vypořádání. K tomu uvedl, že finanční vypořádání dotace je zcela zásadním dokumentem pro poskytovatele dotace, který mu umožňuje zjistit informace o stavu čerpání dotace, o výši skutečně použitých peněžních prostředků, případně o tom, zda má být nevyčerpaná část dotace vrácena do státního rozpočtu. Žalobce byl povinen předložit finanční vypořádání do 15. 2. 2010. Žalobce tak učinil dne 24. 5. 2010, tedy v relativně krátké době po stanoveném termínu. Takto opožděné podání nepovažoval krajský soud za porušení rozpočtové kázně a opačný výklad označil za

přehnaně formalistický. Ačkoliv bylo totiž vypořádání poskytnuto o zhruba tři měsíce později, nebyl tím dotčen účel, k němuž poskytnutí finančního vypořádání směřuje. Odlišně by bylo třeba nahlížet na situaci, v níž by žalobce finanční vypořádání neprovedl vůbec, případně několik let po stanoveném termínu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015 č. j. 6 Afs 138/2015 - 28).

[5] Zbylé žalobní námitky krajský soud neshledal důvodnými, nicméně s ohledem na shora specifikovaná pochybení rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Důvody kasační stížnosti

[6] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Předně se stěžovatel vymezil vůči tvrzení soudu, že porušení podmínek dotace je třeba posuzovat pouze s ohledem na dodržení účelu poskytnutí dotace, přičemž pozdní podání žádosti o vydání kolaudačního souhlasu neodůvodňuje stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši poskytnuté dotace. K této problematice stěžovatel upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2014, č. j. 7 Afs 91/2013 – 28, který sice řeší poskytnutí návratné finanční pomoci, závěry v něm obsažené se však dle mínění stěžovatele uplatní i ve vztahu k porušení rozpočtové kázně při poskytnutí dotace. Stěžovatel nerozporuje, že žalobce použil finanční prostředky v souladu s jejich účelovým určením. Avšak pro posouzení, zda nebyly použity neoprávněně, je třeba zvážit i dodržení dalších podmínek stanovených v rozhodnutí o poskytnutí dotace. Tyto podmínky žalobce nedodržel a k porušení rozpočtové kázně proto došlo. Stěžovatel má za to, že krajský soud svými úvahami v zásadě nabádá potenciální příjemce dotací k beztrestnému porušování podmínek dotace.

[8] Pokud se jedná o navýšení ceny veřejné zakázky, stěžovatel je přesvědčen, že krajský soud se touto otázkou zabýval zcela nedostatečně a poněkud formalisticky. Ze zprávy o daňové kontrole i napadeného rozhodnutí vyplývá, že v průběhu výběrového řízení žalobce zjistil, že rozsah zakázky uvedený v dokumentaci není úplný, neboť nekalkuluje s demoličními a bouracími pracemi nezbytnými pro realizaci stavby. Stanovení rozsahu zakázky bez zahrnutí části později požadovaných prací nevedlo ke stanovení reálné předpokládané hodnoty budoucího plnění. Tím, že žalobce až po uzavření smlouvy s vybraným uchazečem navýšil objem původně předpokládaných prací a zvýšil tak i cenu za plnění veřejné zakázky, zvýhodnil vybraného uchazeče oproti jiným uchazečům o veřejnou zakázku.

[9] Stěžovatel dále zcela odmítl, že by byly jeho závěry ve vztahu k posuzování navýšení ceny zakázky nepřezkoumatelné. Ze zprávy o daňové kontrole je dále zřejmé, že správce daně se otázkou víceprací nezabýval, neboť předmětné práce tento charakter neměly. Nejednalo se o práce, jejichž potřeba by vyvstala až po zadání zakázky, neboť potřeba demoličních prací byla zjevná ještě před zahájením zadávacího řízení.

[10] Konečně stěžovatel považuje za nesprávné i závěry krajského soudu týkající se opožděného podání finančního vypořádání, neboť soud v této souvislosti nedostatečně zjistil skutečný stav věci. Ze zprávy o daňové kontrole a napadeného rozhodnutí stěžovatele vyplývá, že podle zjištění správce daně žalobce zpracoval dne 20. 5. 2010 závěrečné vyúčtování akce, které doručil Ministerstvu pro místní rozvoj dne 24. 5. 2010. Součástí závěrečného vyúčtování byla dokumentace, která splňovala náležitosti dle § 6 vyhlášky č. 560/2006 Sb., o účasti státního rozpočtu na financování programů reprodukce majetku.

[11] Žalobce nicméně správci daně nedoložil žádný doklad, z něhož by vyplývalo splnění podmínky spočívající v předložení tiskopisu pro finanční vypořádání podle § 10 odst. 1 vyhlášky č. 52/2008 Sb., v termínu do 15. 2. 2010. Žalobce předložil v průběhu kontroly toliko tiskopis *Vyúčtování a finanční vypořádání prostředků státního rozpočtu na financování akce* s datem doručení na ministerstvo dne 12. 3. 2013 (a s datem vyúčtování a schválení dne 11. 3. 2013). Správce daně proto konstatoval nesplnění bodu II.4 podmínek, které jsou nedílnou součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace. Se závěrem krajského soudu, že finanční vypořádání doručil žalobce ministerstvu dne 24. 5. 2010 tedy nelze souhlasit, neboť je zjevné, že ministerstvo mělo finanční vypořádání k dispozici až o tři roky později.

[12] Žalobce se k obsahu kasační stížnosti na výzvu soudu žádným způsobem nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (rozpočtová pravidla), ve znění do 29. 12. 2011, se za porušení rozpočtové kázně považuje *neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem*. Podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel se *neoprávněným použitím peněžních prostředků* státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, rozumí *jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity*.

[16] Právním důsledkem porušení rozpočtové kázně je odvod za porušení rozpočtové kázně, který činí částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň [viz § 44a odst. 4 písm. c), respektive počínaje 20. 12. 2015 písm. b) rozpočtových pravidel]. Pouze u podmínek, které poskytovatel dotace vyčlenil jako méně závažné, se uplatní odvod podle § 44a odst. 4 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech, tj. ve výši maximálně 5 % dotace.

[17] Podmínky poskytnutí dotace ze státního rozpočtu v rámci programu Podpora úprav bývalých vojenských areálů k obecnímu využití 2009 stanovovaly v bodě I. 3 jako závaznou podmínku prokázání splnění termínu realizace akce protokolem o předání a převzetí díla, a pokud akce podléhá kolaudačnímu řízení podle stavebního zákona, tak také návrhem na vydání kolaudačního souhlasu, a to do termínu ukončení realizace akce, tj. do 31. 12. 2009.

[18] Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce podal návrh na vydání kolaudačního souhlasu opožděně (v březnu roku 2010). Sporná je však otázka, zda pozdní podání žádosti o vydání kolaudačního souhlasu odůvodňuje stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši poskytnuté dotace.

[19] První senát při předběžném projednání věci zjistil, že v otázce posuzování proporcionality při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně ve vztahu k charakteru a závažnosti porušení dotačních podmínek existuje rozporná judikatura. Postoupil proto věc k projednání rozšířenému senátu, který o ní rozhodl usnesením ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 – 33. Rozšířený senát zdůraznil, že „[k]*aždé porušení dotačních podmínek, které nejsou v rozhodnutí o poskytnutí dotace vymezeny jako méně závažné, zakládá porušení rozpočtové kázně [§ 3 písm. e) ve spojení s § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel]. Při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Správce daně musí zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti (§ 44a odst. 4 rozpočtových pravidel) a své rozhodnutí náležitě odůvodnit. Týká-li se porušení povinnosti oddělitelné části poskytnuté dotace, odvod bude stanoven pouze částkou odpovídající této části dotace. I zde však mohou vyvstat okolnosti, které mohou s ohledem na malou závažnost porušení povinnosti vést správce daně ke snížení odvodu ve smyslu zásady přiměřenosti (§ 44a odst. 4 rozpočtových pravidel).*“

[20] Ve světle závěrů rozšířeného senátu tak nelze považovat kasační argumentaci za důvodnou. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem, že opožděná žádost o vydání kolaudačního souhlasu v posuzované věci nepředstavovala porušení dotačních podmínek závažným způsobem, a sama o sobě tak neodůvodňovala stanovení odvodu ve výši poskytnuté dotace. Jak sám stěžovatel připustil, žalobce použil finanční prostředky v souladu s jejich účelovým určením; účel poskytnutí dotace tedy nebyl uvedeným pochybením nijak porušen. Pro stanovení odvodu ve výši poskytnuté dotace tak nebylo dostatečné, že tato podmínka byla označena jako závažná v podmínkách poskytnutí dotace. Správce daně a stěžovatel tedy pochybili, pokud při stanovení výše odvodu nepostupovali v souladu se zásadou přiměřenosti a nezohlednili tak závažnost porušení rozpočtové kázně.

[21] Další kasační námitka se týká posouzení, zda žalobce porušil zákon o veřejných zakázkách tím, že uzavřel s vybraným uchazečem dodatek č. 1 smlouvy o dílo na práce nezahrnuté do rozsahu veřejné zakázky a navyšující tak cenu zakázky. Krajský soud správně uvedl, že pro posouzení této otázky jsou relevantní závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 1 Afs 23/2012 – 102. Podle nich je nutno nejprve

zhodnotit, zda další práce nezbytné k naplnění účelu veřejné zakázky jsou oddělitelné či neoddělitelné od původní zakázky. Pokud je potřeba dalších prací plně oddělitelná od původní zakázky, jedná se o novou zakázku a musí tak následovat nové výběrové řízení. Pokud však potřeba dalších prací není oddělitelná od původní zakázky, musí být zjištěno, jestli vznikla v důsledku objektivně nepředvídatelných okolností a jedná se tak o vícepráce, nebo nikoliv.

[22] Správce daně v souvislosti s porušením zákona o veřejných zakázkách ve zprávě o daňové kontrole uvedl, že v příslušném výběrovém řízení vypsaném žalobcem zvítězila společnost STRABAG a.s., Praha, odštěpný závod Ostrava, se kterou žalobce uzavřel dne 5. 8. 2009 smlouvu o dílo na realizaci zakázky za nabídkovou cenu 8.316.467,30 Kč včetně DPH. V průběhu výběrového řízení však žalobce zjistil, že původní rozsah zakázky nebyl úplný, neboť výkaz výměr neobsahoval položky demoličních a bouracích prací, nezbytných pro samotnou realizaci stavby. Výkaz výměr byl proto následně projektantem upraven a dne 24. 6. 2009 zaslán žalobci. Vzhledem k tomu, že lhůta pro podávání nabídek byla stanovena do 25. 6. 2009, žalobce již dokončil výběrové řízení v původním rozsahu. S vybraným uchazečem pak dne 10. 8. 2009 uzavřel na tyto práce dodatek č. 1 k této smlouvě, čímž došlo k rozšíření původně předpokládaných prací, a v důsledku toho i k navýšení ceny na 10.495.695,60 Kč včetně DPH. Dodatkem č. 2 ke smlouvě o dílo ze dne 20. 10. 2009 pak byla cena dále navýšena o 254.810 Kč bez DPH z důvodu změny technického řešení komunikací dle projektové dokumentace.

[23] Na základě uvedených skutkových okolností dospěl správce daně k závěru, že žalobce do předpokládané hodnoty stavebních prací nezahrnul hodnotu všech dodávek, neboť zadávací dokumentace neobsahovala položky demoličních a bouracích prací, a proto jako zadavatel nesprávně stanovil výši předpokládané hodnoty veřejné zakázky. O nepředvídatelnou skutečnost se přitom nemohlo jednat, neboť zadavateli muselo být z podstaty věci zřejmé, že v rámci realizace dotované akce bude provedení demoličních a bouracích prací nezbytné. Dodatečným zjištěním neúplnosti výkazu výměr měl žalobce rozsah budoucího závazku doplnit, uchazeče o této změně patřičně informovat a prodloužit jim soutěžní lhůtu, popř. zadávací řízení úplně zrušit. Za předpokladu stanovení jiné ceny veřejné zakázky by tak ze soutěže mohl vzejít jiný uchazeč. Postupem správce daně tak došlo k porušení § 82 odst. 2 a § 6 zákona o veřejných zakázkách. Stěžovatel se v napadeném rozhodnutí s tímto hodnocením správce daně ztotožnil a odkázal na něj.

[24] Z uvedeného hodnocení obsaženého ve zprávě o daňové kontrole a v napadeném rozhodnutí stěžovatele je zřejmé, že správní orgány považovaly potřebu dalších prací za vzniklou na základě objektivně předvídatelných okolností. Správní orgány se však podrobněji nezabývaly tím, zda se jednalo o práce, které byly technicky neoddělitelné od původní zakázky a pro provedení zakázky zcela nezbytné. Uvedené posouzení je přitom dle zmiňované judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodující pro vyhodnocení toho, zda se jednalo o novou zakázku či nikoliv. Stěžovatel se proto v dalším řízení musí touto otázkou detailněji zabývat. Krajskému soudu lze tak do určité míry přisvědčit v tom, že napadené správní rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné.

[25] Dále se soud zabýval kasační námitkou týkající se porušení dotační podmínky spočívající v dodržení termínu pro předložení finančního vypořádání akce. V podmínkách pro poskytnutí dotace byl termín pro podání finančního vypořádání dotace podle § 10 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 52/2008 Sb. na tiskopisech ISPROFIN S 05 150 nebo S 05 160 stanoven (stejně jako v uvedené vyhlášce) na 15. 2. následujícího rozpočtového roku, tj. v posuzované věci bylo třeba finanční vypořádání předložit do 15. 2. 2010. Krajský soud uzavřel, že pokud žalobce odevzdal tento dokument poskytovateli dotace dne 24. 5. 2010, tedy v relativně krátké době po stanoveném termínu, pak toto opožděné podání nelze považovat za porušení rozpočtové kázně, neboť opačný přístup by byl ryze formalistický. Účel finančního vypořádání, tedy, aby poskytovatel dotace získal úplný přehled o stavu dotace a provedl kontrolu, byl dle soudu i v tomto případě naplněn. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Krajský soud ovšem neuvedl, z čeho dovodil, že k doručení předepsaného finančního vypořádání ministerstvu došlo skutečně již dne 24. 5. 2010, jak tvrdil žalobce. Žalobce totiž správci daně v rámci daňové kontroly předložil pouze doklad „Vyúčtování a finanční vypořádání prostředků státního rozpočtu na financování akce“ s datem doručení na ministerstvo dne 12. 3. 2013 a datem vypracování dne 11. 3. 2013, nikoliv však finanční vypořádání, jež by bylo ministerstvu doručeno dne 24. 5. 2010. Takový dokument není nikde ve správním spisu založen, a žalobce jej nepřiložil ani k žalobě. Krajský soud se ani nezabýval relevancí žalobcových tvrzení, že tento podklad musel být žalobcem skutečně předložen, jinak by správce programu (ministerstvo) postupoval dle § 10 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 52/2008 Sb. a případně požádal žalobce o odstranění případných nedostatků, což se nestalo. Tyto skutečnosti, které byly mezi účastníky sporné, tak krajský soud patrně nijak neprověřoval a podle všeho vycházel pouze z ničím nepodloženého tvrzení žalobce, že finanční vypořádání bylo předloženo dne 24. 5. 2010.

[26] V tomto ohledu je proto třeba korigovat posouzení krajského soudu tak, že pokud stěžovatel nemohl z ničeho zjistit, že předepsané finanční vypořádání bylo předloženo již v květnu roku 2010 a nikoliv až v březnu roku 2013, dospěl ke správnému závěru o porušení dotační podmínky dle čl. II. 4 podmínek poskytnutí dotace, tedy nedodržení termínu pro podání finančního vypořádání.

[27] Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek krajského soudu je co do jeho výroku správný, neboť je zřejmé, že vzhledem k nezohlednění zásady přiměřenosti při stanovení výše odvodu bylo nutno rozhodnutí stěžovatele zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení. Kasační soud se však zcela neztotožnil s posledním důvodem zrušení napadeného rozhodnutí, jak vysvětlil výše. Nicméně s ohledem na zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení napadený rozsudek nezrušil, přičemž jednotlivé nesprávné dílčí závěry krajského soudu korigoval (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 – 75, a rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Afs 100/2005 – 106). Pro stěžovatele je tak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[28] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s., zamítl.

[29] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobci v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu